

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. VII. Tentationes hominem reddere diligentem & feruidum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

Tentationes hominem reddere diligentem & feruidum.

tionem quamuis initio leo videtur; ne illam timeat, sed inuade, & supera, & postea in eadem valde magnam inuenies dulcedinem.

Hinc intelligere erit, si quis contra se à tentatione abripi sinit, & ei consentit, vitium se extensurum proprijs suis actibus, simulque ipsam tentationem, & validior postea erit, vitium enim maiores agit radices, & maius dominium obtinet.

August. l. 8. c. 5.

Thren. 1. 3.

Ecc. 3. 29.

Quod & sanctus Augustinus aduertit: *Peccatum peccauit Ierusalem, propterea instabilis facta est*, dicit Propheta Ieremias. Quod & Sapiens ait: *Es peccator adijciet ad peccatum*. Quod grauissimum est consilium his, qui à tentationibus impugnantur: Dæmon enim solet aliquos decipere, & cæcos reddere, illis persuadens tentationem cessaturam, si illi acquiescant & morem gerant. Qui magnus profecto error est, si enim illi satisfacis, plus cresces & firmabitur vitium, passio & appetitus, & maiores post vires sumet, & magis tibi dominabitur, & te facilius, quam ante, superabit.

Rectissime dicitur, eandem hydropis similem esse, quo enim plus bibit hydropicus, tanto plus sitit, & quo auarus habet plus, maior fit & cupiditas. *Crescit amor nummi, quantum ipsa pecunia crescit*. Idem & hic vsu venit. Esto ergo certus, quod, dum te à tentatione abripi sinis, & illi acquiescis, tantum illa crescit, quantum tibi de viribus & fortitudine decedit, ei que fit magis subiectus, & post tanto facilius laboris. Dum vero illi resistis, & tibi ipsi vim infers, nec illi morem geris, crescit tanto plus in te virtus & fortitudo. Ideoque medium ad victoriam de tentationibus & malis inclinationibus obtinendam, & ad tranquille viuendum, est illis non obtemperare, & curare, ne vnquam nos deiciant, hac enim ratione paulatim diuino auxilio perit tentationis & passionis vehementia, donec nullam nobis moueat molestiam ac vexationem.

Quod nobis animum addere debet, vt strenue tentationibus resistamus.

ALIVD & magnum bonum & commodum secum ferunt tentationes, quod hominem diligentem & sollicitum reddunt, & ei animum & spiritum addunt, quasi cui semper pugnandum est. Diuturna enim pace homines lentos & negligentes facit: bellum vero & armorum exercitium homines fortes, robustos & strenuos reddit. Ideoque Cato in Senatu Romano aiebat: *Carthaginem non delendam, ne Romani otio & torpore languescant*. Iterum vè (dixit) *Roma, si Carthago non steterit*. Idem responderunt & Lacedæmonij, dum eorum Rex ciuitatem quandam delere volebat, que multum illis molestia & negotij facebat. Sentiebant enim Senatores, nullo modo admittendum, vt eos, qua vires & virtus iuuentutis Lacænae acuebatur, augebatur, que frangeretur. Cotem ad auendos animos nominant ciuitatem illam, que sæpius illos ad arma excitabat. Sic enim iuuentus se in armis exercebat, & valida pectora & robur cuiusque se prodebat, & magno sibi ducebant fore damno, si bella & expeditiones non haberent. Si ergo homines non habeant tentationes, fiunt torpidi & negligentes; sin habeant diligentes & feruidi.

Aliquis otiosus est, & manus in sinu gerit, nullusque illud disciplinam & cili-
cium sumere cogit: in oratione vagatur: in obedientia tardus est, quærit oblectationes: & ecce vehemens aliqua illum inuadit tentatio, in qua diuina opis eget, ergo arma capeffit & animum, roburque & feruorem mortificationis & orationis stabello fuscitat. Ideoque vulgo dicitur: *si vis scire orare, mare ascende*. Necessitas & periculum docent orare, & ad Deum vere accurrere. Hinc ait S. Chrysostomus, Deum ob manus nostrum bonum & commodum permittere tenta-

tentationes: Cum enim nos ad torporem declinantes uiderit. Et ab eiu familiaritate resistentes, Et spirituum nullam rationem facientes, paululum nos derelinquit, ut ita castigati ad ipsum studiosius redeamus. Et alibi ait: Quando malignus ille perterret nos atque probat, tunc frangi efficiatur, tunc nosmetipsos agnoscimus, tunc ad Deum omni studio recurrimus.

Sicut tentationes non solum non sunt impedimento, ne in virtutis via progrediamur, sed potius medium & auxilium ad idem sunt. Ideoque sanctus Paulus tentationem non gladium aut lanceam, sed stimulum nominauit: *Datus est mihi stimulus carnis.* Ut enim stimulus non occidit, nec nocet, sed excitat & mouet, & uelocius accedere facit: eodem modo & tentatio nihil nobis damni, sed per multum commodi adfert, excitat enim, ut melius ambulemus.

Idque commodum omnibus, etiam multum in virtute prouectis, inferre solet. Ut enim equus, quantumuis bonus & fortis, calcatribus indiget, & melius currit, dum eadem sentit: sic & serui Dei melius & uelocius currunt in Dei seruitio, quando hos tentationum stimulos sentiunt, & tanto sunt humiliores & modestiores.

Dicit sanctus Gregorius, Diaboli intentionem & voluntatem in tentationibus malam esse; Dei uero bonam. Ut enim hirudinis, dum fugit sanguinem ægroti, intentio est e se exsaturare, & omnem ebibere, si posset; sed medicus illa intendit noxium sanguinem extrahere, & ægrum sanare. Utque dum æger igne uritur, ignis intentio est urere, sed Chirurghi curare. Vellet ignis & sanas partes urere, Chirurgus solum infirmas, & ultra progredi non sinit. Eodem modo & Diabolus tentatione virtutem, eius meritum & gloriam nostram perdere nititur: Dominus uero & Deus contrarium intendit & operatur eodem hoc medio. Ideoque lapides, quos in nos iacit Diabolus ad nos lædendos & perdendos, ipse sumit, ut ex ijs nobis in-

gnem & pretiosam coronam contexit & conficiat. Ut de sancto Stephano legitur, *Act 7.35.* qui ab inimicis circumdatus, & lapidibus, quos in eum iaciebant, obrutus, uidet calos apertos, & ibi Iesum Christum, quasi lapides colligentem, & ex illis coronam gloriæ fabricantem.

Aliud magnæ consolationis his addit Gerson, & dicit, communem esse Sanctorum & Doctorum sententiam, quod quamuis quis tentationibus exagitatus, aliquos errores committit, ut sibi uideatur aliqua negligentia usum, & aliquod ueniale peccatum addidisse; tamen ex altera parte patientia, quam in hac tribulatione habet, & conformitas cum uoluntate diuina, & repugnantia, quam ostendit contra tentationem pugnando, & media, & diligentiam, quam adhibet ad uictoriam parandam, non solum tollunt omnes hos defectus & negligentias, sed præterea maioris gratiæ & gloriæ meritum ipsi conciliant: secundum quod dicit Apostolus sanctus Paulus I. ad Corinthios cap. 10. uers. 13. *Facies etiam cum tentatione prouentum.* Ex tentatione Deus bonum elicit, & facit nobis eadem quid accedere & crescere.

Ut nutritrix uel mater infantem ire doceat, eum parum à se remouet, & statim illum uocat: tremit ille, & ire non audeat: illa relinquit solum, etiam si subinde cadat, hoc minus dampnum iudicans, quam quod ire nequeat; eodem modo & Deus nobiscum agit: *Et ego quasi nutritrix Ephraim.* Deus nihili hos lapsus & defectus, quos tibi uideris committere, facit, si cum utilitatibus, quæ ex tentationibus resultant, comparantur.

Narrat Blosius de sancta uirgine Gertrude, quod se ualde arguens, ob paruum quendam defectum, quem habebat, desideratit & petierit à Deo, ut illam plane tolleret. Respondet multa cum suauitate & benignitate Deus: Cur vis me magno honore & te magno premio spoliari? Quotiescunque enim defectum hunc uel similem agnoscis,

Gerson tr. de pusillanimitate.

Ose. 31. 4.

Blos. c. 4. m. m. spiritu.

Exemplo præbatur S. Gertrude.

& proponis illum postea vitare, magnum lucratis premium, & quoties quis laborat mei amore defectus suos superare, tam me honorat, quam quis miles suum Regem, dum pro illo viriliter contra hostes pugnat, & illos vincere conatur.

CAPVT VIII.

Sanctos & Dei seruos non solum tentationibus tristabantur, sed potius ob commodum, quod inde sentiebant, gaudebant.

Tentatio copiosa nobis gaudij materia est.

Iacob. 1. 2.

Rom. 5. 3.

Gregor. li. 8. mor. c. 10. Job. 7. 4.

OB magna hæc bona & comoda ex tentationibus oriunda, sancti & serui Dei non solum non tristabantur, & potius ob eas gaudebant, secundum illud sancti Apostoli Iacobi: *Omne gaudium existimate fratres mei, cum in varias tentationes incideritis.* Et sanctus Apostolus Paulus ad Romanos scribens, ait: *Non solum autem, sed & gloriamur in tribulationibus, scientes, quod tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem.*

Eodem modo exponit & sanctus Gregorius illud Iobi: *Si dormiero, dicam, quando consurgam? Et rursus expectabo vesperam.* Per vesperam, quam expectabat, intelligit sanctus Gregorius tentationem, & notat illam à Sancto, vt bonum & vtile quid, expetitam. *Expectamus enim prospera, & formidamus aduersa.* Quia vero S. Iobus ducebat tentationem bonum quid & vtile esse, hinc se illam dicit expectare.

Doroth. doct. 13.

Ad hoc propositum allegat sanctus Dorothæus exemplum illud, quod in Prato spirituali legitur de quodam sanctorum seniorum Patrum discipulo, qui à fornicationis spiritu impugnabatur, ipseque diuina gratia aditus viriliter resistebat malis & turpibus cogitationibus, & vt se mortificaret, ieiunabat, diu orabat, & opere manuum suarum corpus affligebat. Videns sanctus eius magister

eum in hac tribulatione, dixit: Si petis, fili mi, rogabo Deum, vt hac te pugna liberet. Respondit discipulus: Quamuis verum sit, Pater, me in magnis esse angustijs; tamen sentio, quod huius tentationis causa plus proficio, nam sæpius ad Deum confugio oratione, mortificatione & pœnitentia. Ideoque hoc vnum te volo rogatum, Deum ores, vt mihi patientiam & fortitudinem largiatur, ad hanc tribulationem tolerandam & vincendam pure & sine reprehensione aliqua. Valde sanctus senex hac responsione gauisus est, & dixit: Nunc tandem aduerto, te in perfectionis via progredi. Nam dum quis ab aliquo vitio impugnatur, & ille strenue resistere conatur; humilis, sollicitus & anxius est, & his afflictionibus & tribulationibus paulatim anima purgatur & mundatur, donec ad magnam puritatem & perfectionem perueniat. Et de alio sancto monacho refert Dorothæus, quod ob certam quandam illi à Deo ademptam tentationem tristatus fuerit, & amare flexus Deo dixerit: Domine eram ego dignus tui amore aliquanto tempore affligi & vexari?

Sanctus Ioannes Climachus refert de sancto Ephrem, quod videns se in altissima pace & tranquillitate positum, quam ipse cœlum terrenum & impassibilitatem nominabat, Deum rogauerit, vt veteres pugnas tentationem redderet & renouaret, ne occasionem & materiam merendi & coronam conficiendi perderet.

Et de alio sancto monacho narrat Paladius, quod quodam tempore Abbatem Pastorem adierit, & illi dixerit: Iam Deus pugnas abstulit, & pacem mihi dedit, quod tale quid eum rogauerim. Respondit Pastor: Redi ad Deum, & roga, vt pugnas tuas renouet, negligens euadas: Deum adijt, & dicebat, quod eum Pastor monnerat. Dicebat Deus, bene suasisse Pastorem, & suas illi tentationes reddidit. In huius robur & confirmationem, scimus sanctum Apostolum Paulum, dum peteret à tentatione liberari, non fuisse exauditum, sed à Deo